

Ἐν ταύτοις τὸ τὸμπνον ἐκρούσεν εἰς τὰς Μόρνας, καὶ πλῆθος κατοίκων ἤρχοντο ἀπὸ τὸν Ἅγιον Πέτρον. Ὅταν ἐρθασαν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου μέρους τὸ ὅποιον ἐξέχει τῆς ἀκτῆς, ἐκένωσαν τὰ πυροβόλα των, ὁ δὲ ὄρυθος τῶν ἐκπυροσκοπήσεων, ἐπαναληφθέντος ἀπὸ τὴν ἡγὼ τῶν ὁρέων, ἤκουετο ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐκείνου οἵτινες εὐρίσκοντο εἰς τὰς κρύπτας ἐντρομαί γινόμενοι τότε οἱ Καρσίδαι, ἐζήτησαν νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν, πλὴν ὁ φράκτης καὶ αἱ ὑπερυψώσεις τοῦ δικτυωτοῦ κατελάμβανον ἀντετάκτον εἰς αὐτοὺς πανταχόθεν ἀνυπερβλήτους φραγμούς. Ἐδοκίμασαν νὰ ἐξέλθωσι διὰ τοῦ εἰδους τῆς ἐναερίου γαφύρας, διὰ τῆς ὁποίας εἶχον εἰσελθεῖν καὶ καταστῆναι εἰς τὸν κήπον· καὶ τινὲς μὲν κατάρθωσαν νὰ ἐλευθερωθῶσιν διὰ τοῦ μέσου τούτου, ἀλλ' ὅταν τὰ στρατεύματα ἐφθασαν, κατέτραξαν τοὺς ὑπολοίπους τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, ὑποκίττω τῶν τοίχων τῆς οἰκίας.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΙΑΤΡΟΥ

ΕΞΘΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ.

Ἄμψ ἐξελθὼν τῶν πυλῶν τῆς Φραγκοκόρτης τῆς πρὸς τῷ Μείνῳ, ἐκτύπησεν ὁ ἰατρὸς Μίγερ τὸν ἵππον του, καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν τὴν ὁδὸν του σπεύδοντι βήματι, καὶ μόνον ἐπειγόμενος νὰ φθάσῃ ταχέως, οὐδ' ὅλως δὲ προσέχων εἰς τὴν ὕγρην καὶ γλυκεῖαν θερμότητα τῆς ἐαρινῆς ταύτης τοῦ μαρτίου ἡμέρας, ἥτις ὁμοιάζειν ἡμέραν μαΐου· καὶ ὅμως ἐκελάδουν τὰ πτηνὰ ἐπὶ τῶν γυμνῶν μὲν ἐτι, ἀλλ' ἤδη βλαστηνόντων κλάδων τῶν θένδρων, καὶ ὁ λευκὸς οὐρανὸς καὶ ἀνέφελος, ἦν ὅλος φαιδρὸν φῶς περιεχυμένος, καὶ ἡ θεὰ τῆς φύσεως ἦν τύσφω τερπνὴ, ὥστε μόνον ὁ εἰς ἐρωτικὰς ἢ ὁ εἰς ἐπιστημονικὰς θεωρίας βεθυθισμένος νοῦς ἐδύνατο νὰ μένῃ ἀδιάφορος πρὸς αὐτήν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ σπηνία καὶ πολιὰ κόμη τοῦ ἰατροῦ, καὶ τὰ διὰ πυκνῶν ρυτίδων ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐπιγεγραμμένα ἐξήκοντα ἔτη ἀπέκλειον τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ ἔρως ἐδύνατο εἰσέτι νὰ βυθίξῃ αὐτὸν εἰς ὄνειροπολήσεις ἀναγκαίως ὀφείλομεν τὴν ἐπιστήμην καὶ μόνον ν' ἀναγνωρίσωμεν ὡς ἀντικείμενον τῆς μελέτης του. Καὶ τῷ ὄντι ἡ διάνοια τοῦ ἰατροῦ Φρίτζ Μίγερ περιστρέφετο, μετὰ τινος ἐλαφροῦ ζηλοτυπίας χρωματισμοῦ, περὶ νέον τι εἶδος τῶν Ἰδρυσίων, ἄγνωστον μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου, Ἰδρυσίων τὸν περιποιέον, ὃν ὁ Διδάκτωρ Γάστ, ὁ ἐν ἐντομολογίᾳ ἀντίπαλός του, εἶχε κατορθώσει νὰ κατατάξῃ εἰς τὴν συλλογὴν του. Ἐβουλόχετο δ' ἀνεξιτήτως ὁ ἀγαθὸς Μίγερ εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς φύσεως, τεχνικ-

σαμένης διὰ τοῦ εἰδους τούτου κρίκον συνδέσμου μεταξὺ δύο ἐντελῶς διαφθῶν γενῶν ὑδροφίλων ἀτόμων τοῦ Δυστίγρου καὶ τοῦ Ἰδρυσίου.

Ἐνῶ δὲ περιεπλέκετο εἰς ὑποθέσεις, ἀναλογίας, συναπείας, καὶ συμπεράσματα, ὁ ἵππος του ὃν ἐμπόδιζε πάντοτε μηχανικῶς διὰ τοῦ πτερινιστῆρος, λησμονῶν πολλάκις νὰ τὸν συνέχῃ καὶ ὁδηγῇ διὰ τοῦ χαλινοῦ, ἐπάτησεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς τὴν ὁδὸν παρατεινούσης βαθείας τάφρου, καὶ ἀλωθῆσας ἐπεσε μέχρι γονάτων εἰς ὑποπράσιναν ὕδωρ, ὅξισαν τέλματος ἀποπνέων ὀσμήν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐτρομαξεν ὁ ἰατρὸς Μίγερ διὰ τὸν αἰφνίδιον κλονισμόν ὃν ἡσθάνθη· ἀλλ' ἰδὼν ἔπειτα ὅτι ἡ ἀλλοφροσύνη ἥτις τῷ ἦτον συνήθης ἐτιμωρήθη τὴν εὐράν ταύτην δι' ἀπλοῦ καὶ ἀδύου λουτροῦ τῶν ὑψηλῶν τοῦ ὑποδημάτων, περιέφερεν ἡσυχῶς τὸ βλέμμα του πέραν, ζητῶν ὁμαλωτέραν ἀνάδοσιν, καὶ ἀνακαλύψας αὐτήν, διέβηκε τὸν ἵππον του πρὸς μέρος ὅπου ὁ ὄχθος ἦτον ἰσώπεδος τῇ ὁδῷ. Ἀλλ' αἰφνίς ἐστάθη· διότι ἐν τῷ ὕδατι, τραχθέντος ὑπὸ τῆς αἰφνιδίως ἀφίξεως τοῦ περιηγητοῦ καὶ τοῦ ζώου, ἐντὸς τῶν νεφῶν τοῦ τραχθέντος πηλοῦ, καὶ ὑπὸ τῶν μνίων τὰ κίτρινα καὶ μυζώδη νήματα, εἶδε μυριάδας ὑδροφίλων ἐντόμων βοτρυδῶν συστρεφομένων, καὶ κινουμένων ἀνω καὶ κάτω· τρεῖς δὲ μεγάλοι ὑδροφίλοι διεκρίνοντο ἐν αὐταῖς διὰ τῶν διαστάσεων τοῦ σώματός των, ἔχοντες σχῆμα σιάρης ἀνιστρομένης. Εἰς τὴν ὄψιν δὲ ταύτην δὲν κατέχευται πλέον ὁ ἰατρὸς, ἀλλὰ λησμονῶν τὸν ὄχθον ὃν ἤθελε ν' ἀναβῇ, λαμβάνει τὸν πῖλόν του, τὸν σφενδονίζει εἰς τὸ ὕδωρ ὡς δίκτυον, καὶ χαρᾶς ἐκπέμπει φωνήν, διότι ἐκ τῶν τριῶν συνέλαβε τοὺς δύο ὑδροφίλους, ἐν δὲ βλέμμα τῷ ἤρκεσεν ὅπως τοὺς ἀναγνωρίσῃ... Ἦσαν ὑδροφίλοι! Ἰδοὺ ὁ ἰατρὸς Μίγερ οὐδένα ἔχει τοῦ λοιποῦ λόγον ζηλοτυπίας πρὸς τὸν διδάκτωρα Γάστ!

Πρὶν δ' ἐξέλθῃ τοῦ ὕδατος, λαβὼν ἀπὸ τοῦ λαίμοδετου τοῦ τὰς δύο καρφίδας αἵτινες τὴν συνεῖχον, ἐκέντησε δι' αὐτῶν τὰ ἐντομα εἰς τὸν πῖλόν του, καὶ οὕτω τέλος ἀνέβη εἰς τὴν στερεάν, ὅπου ἀπομάχας, ὡς ἐδυνήθη, τοῦ πῖλου τοῦ τὸ ἐσωτερικόν, ἐκίνησε πάλιν, πολλάκις καθ' ὁδὸν ἀποκαλυπτόμενος, ὅπως ἰδῇ τὸ πολύτιμον ἔρμαιον τοῦ τρισαισίου συμβάντος του.

Μετὰ τινος δ' ὥρας ὁδοιπορίαν εἰσέτι, ἐφθασε τέλος εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοιπορίας του, εἰς ἀγροικίαν ὡραίαν τὴν ὕψιν, ὅπου μικρὰ κόρη, εἰς τὴν φλιάν ἱσταμένη τῆς θύρας, ἐφαίνεται ἀνυπομόνως αὐτὸν περιμένουσα· διότι μόλις τὸν εἶδεν ἐρχόμενον, καὶ τρίχαυσα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου γέρων κατέκειτο ἀσθενὲς, καὶ ἐκραζεν·

— Ὁ ἰατρὸς! ἰδοὺ ὁ ἰατρὸς!

Ἐνῶ δὲ τῆς ὡραίας παιδὸς ἡ νεανικὴ καὶ ἡχηρὰ φωνὴ τὸν ἀνήγγελλεν οὕτως, αὐτὸς ἀριππιέσας, προσέδεσε τοὺς χαλινούς εἰς κρίκον σιδηροῦν ἐντετοιχισμένον παρὰ τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν, εἰς οὐδὲν λογιζόμενος ὅτι τὰ ὑποδήματά του ἐμίαινον ἐτι ἐνυδρὰ φυτὰ προσκεκολλημένα, καὶ μνία ἐξηραμένα. Ἀποθεὶς δὲ τὸν πῖλον ἐπὶ τὴν κλίνην, ἔλαβε τὸν

βραχιόνα, ὃν τῷ ἔτεινεν ὁ γέρον ἐπὶ καθέδρᾳ μεγάλῃς κείμενος καὶ εὐρείας, καὶ σιωπηλὸς τὸν σφίγγον ἐρευνήσας, ἐξεπλάγη ὅτι τὸν εὔρε τοσοῦτον ἥσυχον.

— Ὁ πυρετὸς ἐκόπασεν ὡς ἐκ θαύματος, εἶπε· χθὲς ἐπέκειτο βίαιος, ἀλλὰ σήμερον τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ, καὶ ἡ ἁρτηρία κτυπᾷ ἡσυχῶς. Τὴν τρικυμίαν διεδέχθη γαλήνῃ καὶ ἐλπίζω, ὅτι καλὰ συμπτώματα ἔχομεν.

— Ὁ πατὴρ μου εἶχεν ἄκραν ἀτονίαν ὅλην τὴν νύκτα, εἶπε νέα γυνὴ παρ' αὐτῷ καθημένη. Νευρικὰ καὶ σπασμωδικὰ κινήματα ἐτάραττον συνεχῶς τὸ ἐναγώνιον βύθος του.

— Δηλαδή, υπέλαβεν ὁ γέρον, δηλαδή μὲ παρήκουσας πάλιν καὶ διενυκτέρευσας παρὰ τὴν κλίνην μου. Ἄ! ἰατρί, ἰατρί μου, προσέθηκε μετ' ἀγαθότητος, πόσον εἰ, τοὺς δυστυχεῖς πατέρας εἶναι δύσκολον νὰ ἐπιβάλλωσιν ὑπακοήν. Ὅλοι ἐδῶ εἰσὶν ἀπειθεῖς ὡς ἡ Ἄλμα.

Καὶ τὸ ψεῦδες καὶ τρυφερὸν τοῦτο προφέρων παράπανον, ἔθιγεν ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς του τὴν ξανθὴν κόμην τῆς κόρης.

Ὁ δὲ ἰατρὸς καθυσυχάσας ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς υἱείας τοῦ ἀρθενοῦς, ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἰδῇ τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν ἣν ἔμελλε νὰ κινήσῃ παρὰ τῷ φίλῳ του ἡ ἐντομολογικὴ ἀλυσία του, καὶ ἐλθὼν ἔθηκε τὸν πῆλόν του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ γέροντος, ὅστις ἰδὼν τὰ ἐντομα ἀνέκραξε μετ' ἐκστάσεως.

— Πῶς! ὑδρόφιλοι παραποικίλοι! Καὶ ἡ ἐκφρασις μεθ' ἧς ἐπροφρεῖ τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις, ἀπεδείκνυσεν ὅτι ἤθελε νὰ ἐκτιμήσῃ κατὰ τὴν ἀληθὴ αὐτῆς ἀξίαν τὴν κατάκτησιν τοῦ ἱατροῦ Μίγερ. Ἄ! χεῖρες τώρα, θὰ διαφράγῃ ὑπὸ φθόνου ὁ Γάστ! Ἡμέρας καὶ νύκτας θ' ἀφιερῶσιν τώρα εἰς τὴν σπουδὴν αὐτῶν τῶν ἐντόμων, ἵνα φανῇ τὸ ὑπόμνημά σου περὶ τοῦ ὁργανισμοῦ αὐτῶν πρὸ τῆς ἰργασίας τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἀντιπάλου σου. Καὶ τὰ ἐπάρματα δύο ταῦτα ἐντομα θὰ γίνωσιν αἰτία ὅτι θὰ μ' ἐπισκέπτεσαι σπανιώτερον. Καὶ ποῦ συνελαβες λοιπὸν τοὺς αἰχμαλώτους αὐτούς;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν δὲ ταύτην εὔρε πρόχειρον μόνος του τὴν ἀπόκρισιν, διότι αὐτομάτως εἶχε φέρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ κατεσπλωμένα τοῦ ἱατροῦ ὑποδήματα.

— Ἄ! εἶπε, κατέβη καὶ τοὺς ἡλίσσας εἰς τὸ τέλμα τοῦ μικροῦ ἄλσου!

— Ναί, κ' ἐκολύμβησα εἰς αὐτὸ, ἀπήντησεν ὁ Μίγερ.

Καὶ διηγήθη τὸ συμβάν του γελῶν.

Ἀλλὰ μόναι ἡ Ἄλμα καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἤκουσαν μετὰ προσχῆς τὴν διήγησιν ἐν ἣ ὁ ἰατρὸς ἀστειευόμενος ἐχλεύασεν ἐαυτὸν καὶ διὰ τὴν ἀλλοπροσώπων του, καὶ διὰ τὴν ψυχρολουσίαν, καὶ τὸν ἀκκτάταστον ἐρωτὰ του πρὸς τὴν ἐπιστήμην. Ὁ δὲ γέρον ἐν τούτοις, τὴν σιθαστὴν κεφαλὴν του εἰς τὰς δύο χεῖρας του κρύπτων, παρεδίδοτο εἰς ἀναμνήσεις τῆς νεότητός του, ὅς εἶχον διεγείρει ἐντὸς του οἱ λόγοι τοῦ ἱατροῦ, καὶ ἤκρατο χωρὶς νὰ ἀκούῃ.

— Πολλὰς ἡμέρας, νκί, πολλὰς μὲν καὶ γλυκαίας ἡμέρας, εἶπε τέλος, ἔμεινα ἄλλοτε εἰς σκέψεις βεθυθισμένους παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ τέλματος τούτου, ὅπου δὲν διήρχετο ἡ μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ ἄλσου; χερυθθεῖς ὁδός. Τότε τὸ μέρος τοῦτο ἦν ἡ ἀπωτέρα καὶ ἡ μυστηριωδέστερα θέσις τοῦ ἄλσου, καὶ τότε ἄγγελος, ὅστις ἐκτοτε ἀπέπτη εἰς οὐρανόν, νεῆνις λευκὴ καὶ ὠραία, ἡ Μαργαρίτα, ἤρχετο τότε καὶ ἐκάθητο εἰς τὰ χόρτα, καὶ τοῦ πτωχοῦ ἀναιροπόλου ἡ κεφαλὴ ἐτήριζτο ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς. Ὡ! πόσα; οὕτω διήλθομεν ὥρας ἀρχίης, ἐν θεωρίᾳ τῆς μεγαλοῦργου πλάσεως τοῦ Θεοῦ!

— Πόσα; ἀναμνήσεις ἐξύπνισας, ἰατρί, ἐντὸς τῆς καρδίας μου, πόσας χάρις παιδαριώδεις ἀλλ' ἀμυμήτους, πόσας οὐρανίας ἀπολαύσεις μοὶ ἀνεπώλησας! Νίκαν ἡμέραν ἐντομα μοὶ ἐνέπνευσαν τὰς αὐτὰς ἀρελαῖς καὶ ζωηρὰς συγκινήσεις, αἵτινες τὴν στιγμὴν ταύτην σὲ ἀνανεοῦσι φίλε. Πρέπει νὰ σοὶ τὸ διηγήθῃ, διότι ἐκ τοιούτων περιστάσεων, παιδαριωδῶν κατὰ τὰ ραινόμενον, προήλθεν ὁ ἔρως μου πρὸς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, καὶ αἱ μεταγενέστεραι σπονδαὶ μου περὶ αὐτὴν.

Δὲν εἶχομεν προφθάσει ἐν καιρῷ ὅπως προλάβωμεν καταστροφὴν τραγικὴν. Ἄν δὲν εἶχομεν μείνει ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὥραν παρατηροῦντες πεισματώδη ἀψιμαχίαν δύο στρατῶν μυρμηκίων ἑτερογενῶν, θὰ ἐτώζομεν ἰσως τὴν ζωὴν δυστυχοῦς ἀσπάλακος, ὅστις, ἀμβλυοπῶν, εἶχε κατακηρυγισθῇ εἰς τὸ ἔλος. Ὁ ἄθλιος, ἀπέθανεν ἀφ' οὗ ἐπ' μακρόν ἀντεπάλασε πρὸς τὴν δεινὴν μοῖραν τὸν μικρὰ ἀργιλλώδης γωνία τοῦ τέλματος ἔφερεν ἐπὶ πυκνὰ τὰ ἵχνη τῶν χειρῶν του, οἵτινες ἀνθρώπου ὁμοιάζουσι χεῖρας, καὶ δι' ὧν ἐπροσπάθει ν' ἀντιληφθῇ τινος λίθου, καὶ ν' ἀνασυρθῇ ὑπὲρ τὸ χαῖνον ὑπ' αὐτὸν τριποδιαῖον βάραν. Ἀλλὰ καὶ βραχιόνων, καὶ ὀφθαλμῶν στερούμενος, καὶ σκελῶν, ἔχων δὲ τὸ σῶμα βαρὺ καὶ κυλινδρικόν, μετὰ μακρόν περὶ τῶν ὅλων ἀγῶνα ἐκύλισε τέλος καὶ ἔπεσεν εἰς τοῦ τέλματος τὸν βυθόν. Αἱ δυνάμεις του εἶχον ἐκλείπει, καὶ ἐκεῖ ἔκειτο ἤδη ὑπὸ τὸ διαυγὲς ὕδωρ, ἤδη ἐντελῶς κατεσταλαγμένον.

— Νὰ τὸν ἐπάρωμεν ἀπ' ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, νὰ τὸν θέσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν λίθον, οὗ ἡ πολὺ καὶ ὑπόφανος κεφαλὴ, ἡ ὑπὸ βραχείας πόης κατὰστικτος, προέχει ὑπεράνω τοῦ χλοερῶν τάπητος. Ἰσως ἡ ἰσχυρὰ τοῦ ἡλίου θερμότης ἀναζωογονήσῃ τὸ ἀκίνητον τοῦτο σῶμα.

— Φεῦ! ἀπήντησα ὑπακούων, φοβέσθαι πολὺ μὴ τοιοῦτον θαῦμα εἶναι ἀδύνατον. Πᾶσα ζωικὴ θερμότης ἐξέλειπεν ἤδη ἀπὸ τοῦ πτώμα τοῦ ἀππάλκοις τούτου· ἡ καρδία του δὲν κτυπᾷ πλέον, τὸ στόμα του ἡμιανεωγμένον, δεικνύει τὰς ἄλλοτε τόσον ἰσχυρὰς καὶ τόσον ἐπιφύους ὀδόντας του, μεθ' ὧν τοῦ λοιποῦ οἱ δάκτυλοί μου δύνανται νὰ παίξωσιν ἀπηνί. Ἀλλὰ, ὁ θεὸς βοηθός. Ἴδοι, καίται ἐπὶ τοῦ λίθου, ὅστις τοῦλάχιστον θέλει τῷ χρησιμεύσει ὡς ἐπικλῆσιος κλίνη, κλίνη μεγαλοπρεπὴ, κλίνη βασιλική, ἣν ἀνθεοῦσα λευκάκανθα σκιάζει ὑπὸ

τὸν μυρίπουν της θόλον. Πέριξ δὲ φούμενα ὑψηλά, τινεῖς χόρτα, κλίνουσι μελαγχολικῶς τὰς ὑψηλὰς κεφαλάς των πρὸς τὸ σῶμα ὡς εἰς νεκρώσιμον θρήνον, καὶ ἴων θύσανοι εἰς τὴν χλόην κρυπτόμενοι, ἀναπέμπουσιν ὡς θυαίαμα τὰ ἀρώματα τῶν κυανῶν των ληκύθων.

Ἐν ᾧ δὲ ἐπὶ τῆς χλόης γονυπετής, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὕδατος στηρίζουσα, ἡ Μαργαρίτα τεθλιμμένη εὐλόησε τὸν νεκρὸν, αἶφνης δύο βόμβοι, ὅλως διάφοροι, ἤκούσθησαν περὶ τὴν νεκρὰν του στρωμνὴν. Τὸν μὲν, ὁμοιάζοντα μεμκρυσμένον κώδωνος ἤχον, ἀπετέλει μεγάλη κυανὴ μυῖα, παντοίους διαγράφουσα ἐλιγμούς ὑπὲρ τὴν ἀσπάλακα· ὁ δὲ, ὅξυς καὶ τοῖος, ὁμοιάζει τὸν ξηρὸν ἤχον παρκφώνου καὶ παρατεταμένου κυμβάλου. Καὶ ποῖον μὲν ἦν τὸ ἀποτελοῦν αὐτὸν ἔντομον δὲν ἐδυνάμεθα νὰ ἰδῶμεν, ἐβλέπομεν δὲ προφανῶς, ὅτι τὸ ἔντομον τοῦτο εἰδωκε βιαίως καὶ ἐπιμόνως τὴν κυανὴν μυῖαν, τὴν παρηκολούθει εἰς ὅλας τῆς τὰς κινήσεις, καὶ ἐπέκειτο, καὶ τὴν ἐταλαιπώρει. Πλὴν οὐδ' αὐτὴ ἐφαίνετο ἐτοιμὸς νὰ ἐνδύσῃ, καὶ ἔφευγε μὲν ἐμπρὸς τοῦ ἐχθροῦ της· ἀλλ' ἔφευγεν αὐθαδῶς, καὶ ὡς ἀψηφοῦσα αὐτόν. Τὸν ἔφερε δὲ πάντοτε πρὸς τὸν ἀσπάλακα, καὶ ἐπὶ μίαν μὲν στιγμὴν ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πτώματος, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀμέσως ἀνελάμβανε πάλιν τὴν πτῆσιν καὶ τὸ μονότονον ἀσμά της, ἥωρεῖτο ὑψηλότερα εἰς τὸν αἶρα, καὶ προφανῶς ἐνέπαιζε τὸν ἀντίπαλόν της.

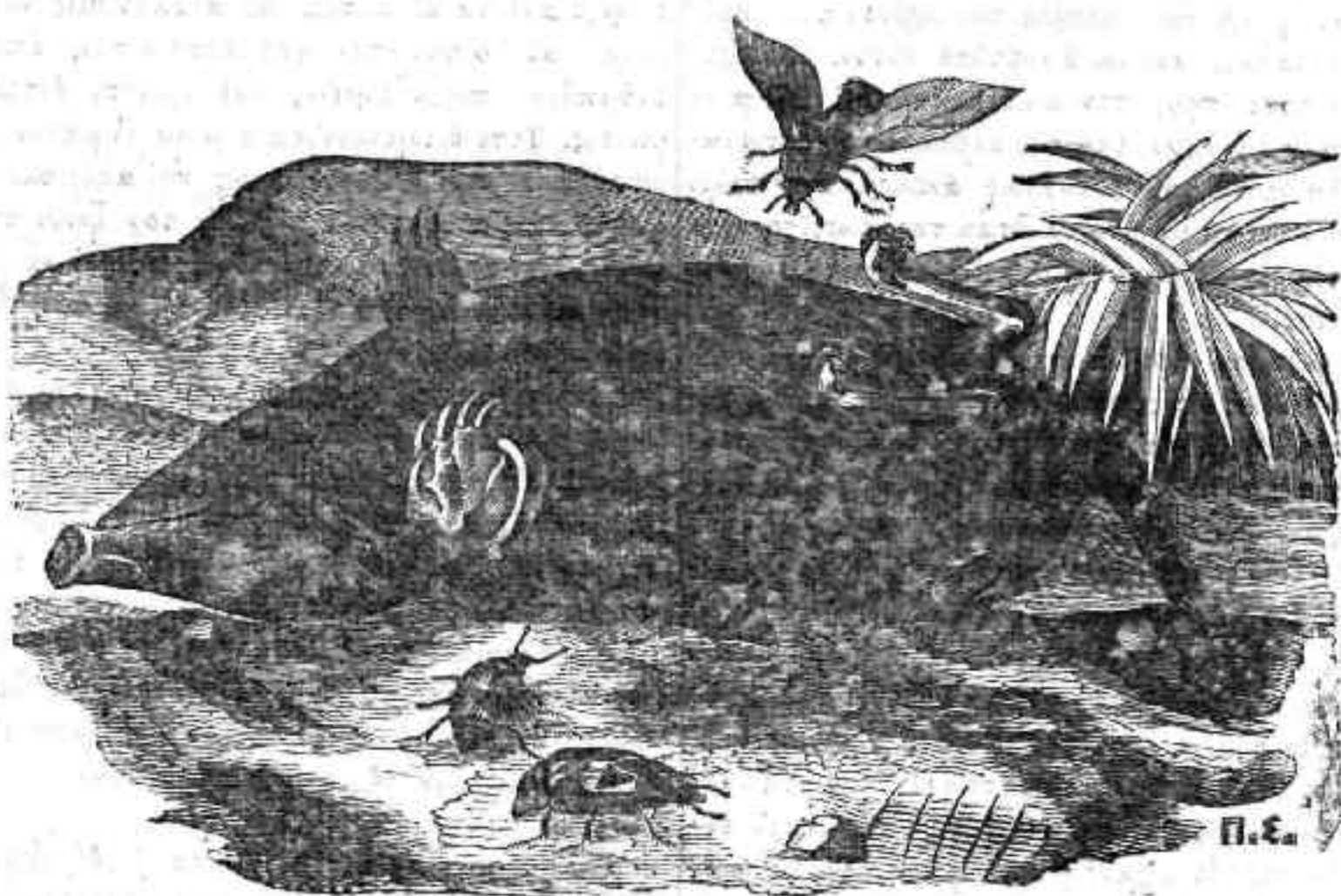
Τὸ δ' ἔντομον, ἀφοῦ μάτην ἐπροσπάθησε νὰ συλλάβῃ τὴν μυῖαν, ἥτις ἐνίκη, ὡς οἱ Πάρθοι, φεύγουσα, ἤλλαξε τακτικὴν, κατέβη εἰς τὸ πτώμα, καὶ ἐστρατοπέδευσε ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιλίας, διότι τὸ δυο τυχὲς ζῶον ἔκειτο ἐπὶ τοῦ νώτου, τὸ βύγχος ἔχον πρὸς τὸν ἥλιον ἐτραχημένον, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε ἐπὶ τινεὶ χρόνον, ἐτοιμὸν πάντοτε ν' ἀναπτρωθῇ ἐκ νέου εἰς τὸν αἶρα. Καὶ τότε δ' ἀκόμη μᾶς ἦτον ἀδύνατον νὰ διακρίνωμεν ἀκριβῶς τὸ σχῆμα αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀφοῦ παρήλθον ἐν ἡ δύο λεπτά, καὶ τὸ ἔντομον ἐπέισθη ὅτι ἡ μυῖα ἀπείχε, τότε συνέστειλεν ὅλην τὴν ἀεροναυτικὴν σκευασίαν του, καὶ τότε διεκρίναμεν ἐντελῶς τὴν παράδοξον καὶ χαρακτηριστικὴν του μορφήν. Μῆκος εἶχεν ὀκτώ περίπου δακτύλων, κεφαλὴν δὲ τρίγωνον, θυσανοφοροῦσαν δύο κεραίας ἐρυθροζάνθους, καὶ ἀναπολοῦσαν τρίπτυχον πῖλον τε τριμμένον ἀπὸ μικρᾶς χρήσεως καὶ τῆς ὕψεως τῶν στοιχείων. Τὰ δὲ πτερά του, ἐκπλύτου μέλανος χρώματος, τετράγωνα καὶ κολοβά εἰς τὸ ἄκρον, ὥστε κατέλειπον ἀκάλυπτον οὐ μικρὸν μέρος τῆς γαστρὸς του, ὁμοιάζον, ἀνεῦ ὑπερβολῆς, πεπαλαιωμένον ἐπειδύτην, οὗ τὸ νώτον ἐπισκευάσθη ἐκ τῶν ἄκρων τῶν δύο οὐρῶν· καὶ τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον, οἱ εἰς πόδες του μακροὶ, ἰσχυροὶ, ἀκάρφωτοι, ἀνεδείκνυσαν τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο ἐν ἔτι μᾶλλον πενιχρὸν καὶ πτωχόν. Πρὸ πάντων δ' ἠῤῥαζον τὴν ἦν ἀπετέλει ἐλευσινὴν ἐντύπωσιν, καὶ ἐκορύφουν τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν ἀθλιότητα, αἱ κατακαλύπτουσαι αὐτὸ φθείρες. Ἐξ ὅλων τούτων τῶν σημείων εἶχον ἐκ πρώτης ὥψεως ἀναγνωρίσει τὸν Νεκροφόρον.

Ἀλλ' ἡ κυανὴ μυῖα, ἀφ' οὗ ἐκάθησεν ἐπ' ὀλίγον πνευστιῶσα ἐπὶ κάλυκος ὀνακάνθης, καὶ ἀφ' οὗ ἀνεπαύθη, ἐσάλπισεν ἐκ νέου τὸν ἐμβατήριον, καὶ ἐπῆστρεψεν εἰς τὴν ἐφοδὸν καὶ ὅτε μὲν ἐφώρμα ἐπὶ τὸν ἀσπάλακα, ὅτε δ' ἐγείρετο πάλιν εἰς τοὺς ἀέρα, ἐξήρχετο τοῦ σταδίου καὶ ἐπανήρχετο εἰς αὐτό, ἡφανίζετο καὶ ἀνεφαίνετο πάλιν, καὶ κατέτριχε τὸν ἐχθρὸν της μετὰ πολλῆς ἀγγινοίας. Οὗτος δ' ἐβιάδιζεν ἄνω καὶ κάτω ἐπὶ τοῦ πτώματος ὃ κατέκτητε, καὶ τὰς κεραίας προτεταμένας, τοὺς τέσσαρας ἐμπροσθίους πόδας ἐτοιμούς εἰς συμπλοκὴν, ἦνοιγε καὶ ἐκλείεν ἀπειλητικῶς τὰς ἰσχυρὰς σιαγόνας του, καὶ ἀνεπόλει τίγριν κατὰκλειστον εἰς σιδηροῦν κλωδίον ἀπέναντι θύματος ἀφ' οὗ τὴν χωρίζουσιν αἱ κυγκλίδες. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ αὐρα φασήσασα ἔφερεν εἰς ἡμᾶς, καὶ ὡς ὀκτὼ ἢ δέκα πόδας μακρὰν ἡμῶν, νοθὸν τινὰ καὶ ναυτιώδη μόσχου ὁσμὴν, οἷαν ἀποπνέουσι πολλάκις τὰ διαλυόμενα πτώματα· ἡ δ' ὁσμὴ αὕτη, ἥτις προήρχετο προφανῶς ἀπὸ τοῦ νεκροφόρου, ἐφάνη προξύνουσα τὴν ὀσμὴν τῆς μυῖας, ἐν ᾧ ὁ ἀντίπαλος αὐτῆς, ὡς ἀπελπισθεὶς νὰ διατηρήσῃ τοῦ λοιποῦ τὴν κατὰκτησίν του, ἀπεσύρατο βαθμυδὸν ὀπισθοδρομῶν, καὶ ἐγένετο ἐντελῶς ἀφαντος. Τότε θριαμβεύουσα ἡ μυῖα ὤρμησεν ἐπὶ τὸν ἀσπάλακα, καὶ ἀπροφυλάκτως καὶ ἀπερισκέπτως ἐβύθισε τὴν προδοσκήδα της εἰς τοῦ ζώου τοὺς βόθωνας, καὶ ἔπινεν αἷμα χανδόν, ὅταν ὁ νεκροφόρος, ὅστις εἶχε κρυβῇ ὑπὸ τὸ νεκρὸν σῶμα, προσελθὼν τῆς ἐνέδρας του ἀθουρώως, προσέτριπτον πρὸς τὴν ἐν τῇ τρυφῇ τῆς λαίμαργίας αὐτὸν λησμονήσαντα, τὴν συνέλαβε διὰ τῶν φοβερῶν του ὀνύχων, τὴν ἐφόνευσε βυθίνας εἰς τὰ πλευρά της τὰς κοπιεῖας σιαγόνας του, αἵτινες ἐνῆργουν ὡς ψαλίδες κηπουρικαί, καὶ σπαίρουσαν τὴν ἐρρίψεν εἰς τῆς πέτρας τοὺς πρόποδας. Τότε δὲ, βέβαιος ὅτι δὲν θέλει τοῦ λοιποῦ καταθέσει ἡ μυῖα εἰς τοῦ ἀσπάλακος τὸ σῶμα τοὺς βότρους τῶν ὡν της, ἐξ ὧν προέρχονται χιλιάδες σκωλήκων, ἠνέωξε τὰ πτερά του, καὶ ἀπέπτη εἰς τοὺς ἀέρα, σαλπίζων τὸ τραχὺ μέλος του ὡς κυμβάλου ἀσθμαίνοντος.

Ἀλλὰ μετὰ δύο ἢ τρία λεπτά ὁ θόρυβος αὐτοῦ ἠῤῥαξε, διότι δύο ἕτεροι νεκροφόροι ἐπτερύγιζον πλησίον τοῦ πρώτου καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐτι ἰσχυροτέρα ἐγένετο ἡ βοή, μέχρις οὗ ἐπὶ ἔντομα ἦλθον ἐπὶ τὸ αὐτό, περιπτύμενα εἰς δεκαπέντε ποδῶν ὕψος ὑπὲρ τὸ ἔδαφος. Ἰότε δὲ κατέβησαν ὅλοι οἱ νεκροφόροι ὁμοῦ, καὶ περιεκάθησαν κ' κλῶ περὶ τὸ φέρετρον. Ἀλλὰ διὰ μίαν ἐγένοντο ἀφανεῖς καὶ οἱ πάντες, καὶ δὲν ἐδυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τί ἀπέγινον· ἐπεὶ δὲ εἶχον ὀλίγον πλητιάσει εἰς τὸν λίθον ὅπως παρακολουθῶ καὶ σπουδάζω ἀκριδέστερον τὰ κινήματά των, ἐνόμισα ὅτι ἐφύβηθησαν καὶ ἀπέστισαν. Ἐπαύσαμεν ἐπομένως προσέχοντες εἰς τὸν ἀσπάλακα, καὶ παρετηροῦμεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος δύο ναυκόρους ἐρίζοντας πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῆς κτήσεως ἐνὸς καρκίνου μικροῦ. Ἀφοῦ δὲ ὁ εἰς τῶν παλαιστῶν ὑπερίσχυσε, καὶ εὗρεν ὅτι εἶχε δύο θύματα ἤδη νὰ φάγῃ, ἤτοι τὸν καρκίνον καὶ τὸν φονευθέντα σύντροφόν του, οἱ

ὀφθαλμοί μου ἐστράφησαν πάλιν πρὸς τὸν ἀσπάλακα. Ἀλλ' ὅποια ἡ ἐκπληξίς καὶ ἐμοῦ καὶ τῆς Μαργαρίτας! Τὸ μικρὸν ζῶον δὲν ἦτον πλέον ἐπὶ τοῦ λίθου! Ἐνόμισα ἐπομένως ὅτι ὁ ἀσπάλαξ εἶχε συνέλθει, καὶ ὅτι ἅμα ἀναστὰς ἔσπευσε νὰ ἐπανεῦρῃ τὴν ὑπόγειον κατοικίαν του. Καὶ τῷ ὄντι τὸν εἶδαμεν εἰς τεσσάρων ἢ πάντε παδῶν ἀπόστασιν, ὑπτιον ὅμως πάντοτε, καὶ εἰς ἣν θέσιν τὸν εἶχομεν ἐγκαταλείψει. Ἀλλ' ἐνταυτῷ ἐπροχώρει δι' ἐλαφρῶν καὶ ὁμοιομήρων, κατεσπυσμένων δὲ συγχρόνως κινήσεων. Αἰφνίς δ' ἐμεινεν ἀκίνητος, διότι ἀνακάνθη στέλεχος ἰσχυρὸν τὸν ἀνεγκάτιζε. Τότε εἶδαμεν ἓνα τῶν νεκροφόρων προκύψαντα ὑπὸ τὸν νεκρὸν, ἐξετάσαντα ποῖον ἦν τὸ παρεμπίπτον πρόσκομμα, καὶ πάλιν δύντα εἰς τὴν προτέραν του θέσιν. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐπανῆλθε μετὰ τῶν ἑξ ἄλλων συντρόφων του, ἤγγισε διὰ τῶν κεραίων του τὰς κεραίας ἑκαστοῦ αὐτῶν, καὶ ὅλοι αὐτῆς ἐπανελάβον τὴν θέσιν των ὑπὸ τὸν ἀσπάλακα. Οὕτως ἐκίνησε πάλιν ἡ ἐκπορὰ, περιήλθε μετὰ πολ-

περὶ ἀποθεώσεως, ἐπλησίασα ἐλαφρῶς πρὸς τοὺς ἐργάτας, οἵτινες ὅμως τόσον ἦσαν ἀπλησυχήμενοι, καὶ μετὰ τόσου κατεγίνοντο ζήλου, ὥστε καὶ ἰσχυρότερος κρότος ἀπὸ μόνον τὸν τῶν βημάτων μου, καὶ ἀληθέστερος κίνδυνος ἀπὸ τὸν τῆς περιέργου κατασκοπίας μου, δὲν θὰ τοὺς διέκοπτεν. Ὑπὸ τὸν ἀσπάλακα κεκρυμμένοι, καὶ στρίζοντες αὐτὸν διὰ τῶν πλατυμέρρων των κεφαλῶν, ὡς εὐρωστοὶ μυῶνες συνήθουν μετὰ τοῦ θώρακος, οἱ δραστήριοι νεκροθάπται ἔσκαπτον τὴν γῆν διὰ τῶν ἐμπροσθίων πιδῶν των, οἵτινες, πλατεῖς κατὰ τὸ ἄκρον, καὶ ἀκνῆστοί, ἀναπληροῦσιν ἐξικισίως ἀμφοτέρωθεν τὴν τε σκαπάνην καὶ τὸ πτωμα. Οὕτω διέχειρον τὸ πτωμα πότε ἐμπρὸς καὶ πότε ὀπίσω, καὶ ἔξοντες τὴν γῆν ἐπ' αὐτό, τὸ ἐθαπτον βαθύτερον πάντοτε. Ἄν δέ τι πρόσκομμα ἀπηντάτο εἰς τὴν προόδον τῆς ἀνασκαφῆς, εἰς νεκροφόρος, πάντοτε ὁ αὐτός, ὁ ἀρχηγὸς νομίζω τῆς συνοδίας, ὁ νικητὴς τῆς κυανῆς μυίας, ἐγκατέλειπεν ἐν τὸς ὀλίγου τοῖς σκαπανεῖς, καὶ ἐρχομενος ἡρώνα τί

Ἀσπάλαξ κηδευόμενος ἐπὶ νεκροφόρων.

λῆς ἐπιθεωρήτορος τὴν ρίζαν τῆς ἀνακάνθης, καὶ ἐξηκολούθησεν ἡσυχῶς τὴν πορείαν τῆς, μέχρι θάμνου τινός, σκιαζόντος ὀλίγην γῆν ἐλαφρὴν καὶ διάδροχον. Ἐκεῖ δ' ἐστάθησαν, καὶ πάσα κίνησις τοῦ ἀσπάλακος ἔπαυσε.

Διὰ παρῆλθον οὕτω λεπτὰ, καὶ ἠθέλησα νὰ ἐγερθῶ ὅπως ἐξετάσω τί ἐμακρυνε τοὺς νεκροφόρους ἀπὸ τοῦ λάφου. Ὁ μετὰ τοσοῦτων ἀγώνων καὶ τόσον θαυμασίου συνδυασμοῦ δυνάμειος καὶ κρίσεως εἶχον φέρει μέχρι τοῦ θάμνου· ὅθεν παρετήρησα παρὰ τὸν ἀσπάλακα ἀναθρόσκουσιν ἑκατέρωθεν ἐλαφρὴν κόκκιν, ἥ ἑκαστον σφαλερίδιον ἐστίλθεν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἦτις ἐρρίνεται περικυκλούσα τὸν νεκρὸν ὡς εἰς γουστὴν ἀτμοσφῆραν. Ἀλλὰ πεπεισμένος ὅτι δὲν ἐπρόκειτο

ἐν τῷ ἐνιστάμενῳ ἐν δὲ βλέμματι τοῦ ἥρκει ὅπως ἐνόησεν τοῦ κωλύεσθαι τὴν αἰτίαν, καὶ δύο στιγμῶν σκέψης ὅπως ἐφάρη τὴν θεραπείαν καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀνιλάμβανε τῶν τυμφορύχων τὴν ἀρχηγίαν, καὶ ἡ βολβώδης ρίζα ἡ παρεμπίπτουσα ἐκόπτετο καὶ ἀπικομίζετο, ἢ ὁ γῆλιξ ἐπεκυλίστο ὑπὸ δύο ἢ τριῶν ἐργατῶν, ἀνελόγως τοῦ ὅγκου του. Ποτὲ δὲ σημείον ἀκνηίας, ποτὲ ὑρεσις εἰς τὸν ζήλον τῆς ἐργασίας. Μετὰ τοῦτων ὥρων ἐργασίαν ἐξηκολούθησαν ἐκθυμῶς ὡς ποῖν, ἐπὶ κατ' ἀναλογίαν τρεῖς ἄνδρες ἔθελον ἀπαυδέσει διότι αἱ δικτάσεις τοῦ ἀσπάλακος πρὸς τὰς τῶν νεκροφόρων ἐγούσιν ὡς αἱ αἱ μεγάλου ἐλέφαντος πρὸς τὰς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμφιβάλλω δὲ ἂν εἰς διάστημα δύο ὥρων πάντε ἄνδρες δύνανται νὰ μετακο-

μίσωσι μακρὰν μέγαν ἐλέφαντα, νὰ σκιάσῃ βόθρον, καὶ νὰ τὸν ἐνταφίσῃ.

Καὶ ὅμως αὐτοὶ οἱ νεκροφόροι τὸ κατώρθωσαν, καὶ οὐ μόνον ἐξηκολούθη τὸ σῶμα βυθίζομενον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἦτον ἀπὸ τῆς γῆς τὴν ἐπιφάνειαν ταπεινότερον, καὶ τὰ χεῖλη τοῦ τάφου τοῦ ὑπερῶν αὐτοῦ ὑπὲρ τὸν ἥμισιν δάκτυλον. Τότε ἡ γὰρ τῶν νεκροβαπτῶν ἐβάνη ἀπεριόριστος· συναλθόντες δὲ ἐπὶ τῆς γαστρὸς τοῦ ἀσπάλακος, ἤρχισαν παρφορον εὐωχίαν, ἀφ' ἧς ἡ οἶνος ἔλειπε μόνος, ὅπως ὑπερῶν τὸν ἀσωτότερον δαίπνον τοῦ Ἡλιογαδάλου.

Καὶ αἰφνίς ὁ θόρυβος ἔπαυσε, τὰ ἀχαλίνωτα πάθη ἐπραυνήθησαν, τὰ πτερὰ συναστύησαν, καὶ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν σημείων, ὅλα τὰ ἐντόμα ἐπανελάβον πτωπυλῶς τὸ ἔργον τῶν, καὶ ἔχουσιν ὑπὸ γῆν τὸ πτώμα ὃ εἶχον βεβηλώσει διὰ τῶν εὐωχιῶν τῶν. Ἐπρᾶξαν δὲ τοῦτο τὸσον ταχέως καὶ τὸσον ἐπιμελῶς, ὥστε μίαν στιγμὴν ἀφ' οὗ ἀπέστησαν ἢ εἰσέδυσαν εἰς τὰ χόρτα, δὲν ἐδυνάμεθα σχεδὸν νὰ διακρίνωμεν ποῦ εἶχον σκάψει τὴν τάφρον διότι ἐπρόντισαν, ἐπιπάσσοντες τὴν ὑγρὰν γῆν διὰ ξηρᾶς κόνεως, καὶ παραβέντες χόρτα ξηρὰ καὶ γλόην ολίγην, νὰ κρίψωσιν ἐντελῶς τὴν ἀνασκαφὴν τῶν. Τὰ δὲ ἀνορυχθέντα χόρτα, ὧν ὁ σωρὸς εἶδεντο νὰ διακηλῶσθαι ἄλλοις ἐντόμοις ἢ τοῖς κῶραξιν ἐπὶ ἐκεῖ ἐκεῖτο σπρόμενον σῶμα, τὰ ἐσκόρπισαν τῶσαν ἐπιτηδεύειν εἰς ἀπώστασιν ἐπὶ τὰ ἥλεκτῶ βημάτων, ὥστε τὸ παρατηρητικώτερον βλέμμα ἐπρεπεῖν ἀναγκασίως ν' ἀπατηθῇ.

Πολλὰκις ἡ Μαργαρίτα καὶ ἐγὼ ἀνεπαλήσαμεν τὰς σκηνὰς τοῦ παραδοξοῦ τούτου δράματος οὗ ἐλάχομεν θεαταί, τοῦ παρασταθέντος ἐντὸς τῆς κόνεως ὑπὸ δυστυχῶν τινῶν ζωῶν ἐφ' ὧν ὁ θεὸς ἐπέστρεψε νὰ καταβῇ μία ἀκτίς τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης του. Ἄν εἰς τοῦ Γαίου τὸ ὄνομα περιῆψαν τινα ὑποληψίαν αἱ συγγραφαὶ του περὶ φυσικῆς ἱστορίας, σὺν τῷ ἔπαι νὰ λαμβάνω, τὸ ὁρεῖλουν εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην. Ἀγνώμων δὲν ἐπρεπεῖ δικαίως νὰ λογισθῇ ἂν ἡμέτερον ν' ἀναγνώσω ὁλόκληρον τὸ λαμπρὸν βιβλίον τῆς φύσεως, οὐ μοί εἶχε δεῖξει τὸσον θαυμασίαν τὴν σελίδα ταύτην ἢ πρόνοια!

ἔχουε τὴν διήγησιν μετ' ἐμβριθεύς προσοχῆς, τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμοῦς ἐπὶ τοῦ γέροντος προσηλοῦσα.

— Ἐρώτησον τὸν ἱατρὸν, κόρη μου. Λίσθάνομαι ὅτι ἀπηύδῃς. Καὶ οὔτε δύνασαι νὰ εὕρῃς ὀδὸν σοφώτερον, ἂν θέλῃς νὰ μνηστῇς τὰ μυστήρια τῆς ἐντομολογίας. Ἐνώπιον τῆς ἐπιστήμης του ἐγὼ εἶμι ἐκ τοῦ ὄχλου τῶν βεβηλῶν.

— Λέγετε λοιπὸν, ἱατρεῖ, εἶπεν ἡ παῖς καθήσασα ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Μίγηρος.

— Εὐχαρίστως εἶπεν αὐτὸς, διαθέτων τοὺς πόδας του οὕτως, ὥστε τὰ ὑγρά ὑποδήματά του νὰ μὴ μιάνωσι τὸ λευκὸν καὶ καθάριον ἔνδυμα τοῦ χαριέντος κορασίου.

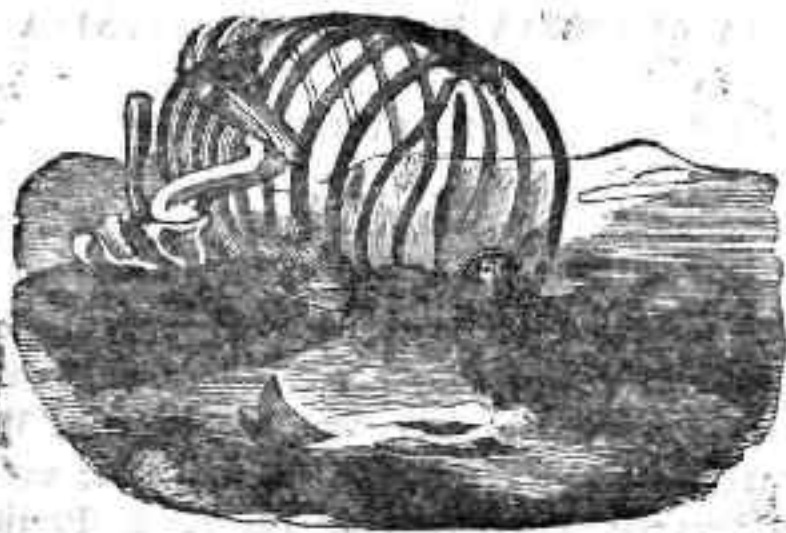

Κάμψη Νεκροφόρου.

Διὰ νὰ ἐννοήσῃς τὸ μυστήριον τοῦτο, πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇς κατ' ἡμέραν τὸν βόθρον εἰς ὃν οἱ νεκροφόροι ἐνεσθῆσαν νεκρὸν ζῶον. Μόλις μετὰ μίαν ἐβδομάδα θὰ ἴδῃς οἰκογένειαν νεκροφόρων κρυφίως προέρπουσαν περὶ τὸν τάφον τοῦ ἀσπάλακος, ἐκεῖ δὲ ἔσπασαν τὴν γῆν, καὶ ἀνασκάπτουσιν ὀπὴν στρογγύλην, ἥτις ἀναξέει καὶ τοῦ ἐνταφιασμένου ζώου τὸ δέσμα, ἐκεῖ δὲ ἐνείρουν τὸ σῶμα τὰ ὀπίσθια, ἐνκαθεύδουσιν τὰ ὠά της, συγκαλύπτουσιν πάλιν τὴν ὀπὴν μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας, καὶ ἀπερχομένην ὡς ἤλθε.

Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃς ἄλλην οἰκογένειαν ἐρχομένην καὶ ἐκεῖνη θ' ἀνοίξῃ ὀπὴν, ἀλλὰ πλησίον τῆς ἀνοικθείσης καὶ ἐνωθείσης ὑπὸ τῆς πρώτης οἰκογενείας, καὶ οὐδέποτε συμβαίνει νὰ ἐναποθέσῃ μήτηρ οἰκογενείας τὰ ὠά αὐτῆς ἐντὸς ὀπῆς ἐτοιμασθείσης ὑπὸ ἄλλης μητρός. Συνήθως μετὰ τῶν πέντε νεκροφόρων τρεῖς εἰσὶ θήλειαι, καὶ τρεῖς μόνον θέλουσιν ἐνκαθεύσει τὰ ὠά τῶν εἰς τὴν κρεσθήκη ἐκείνην· οὐδέποτε δὲ μήτηρ θέλει προσέλθει εἰς θνησιμαῖον ἀλλότριον εἰς αὐτὴν, ἂν καὶ τὰ λεπτά τῶν ἐντόμων αὐτῶν αἰσθητήρια τοῖς ἀναγγέλλουσιν ἀναμφισβόλως, ὅτι οὐ μακρὰν κεῖται ἑτοιμος κοιτίς, ἐνταφιασθεῖσα ὑπὸ γειτόνων τῶν.

Ἄν δὲ μετὰ δώδεκα καὶ δεκαπέντε ἡμέρας ἀνοίξῃς τὸν βόθρον, εἰς ὃν κατέβησαν οἱ νεκροφόροι τὰ ὠά, θέλεις εὕρῃς λευκὰς κάμπας ἀτρακτοσχέτους,

Κάμπαι ἐντὸς τοῦ σκελετοῦ τοῦ ἀσπάλακος.

— Καὶ διατί οἱ νεκροφόροι ἡγωνίζοντο τὸσον νὰ θάψωσι τὸν ἀσπάλακόν των; ἠρώτησεν ἡ μικρὰ Ἄλμα, ἵτις μετὰ τῶν γονάτων τοῦ πάππου τῆς ἱσταμένης,

ἐχούσας, όταν λάβωσιν ὅλην αὐτῶν τὴν ἀνάπτυξιν, μῆκος περίπου δακτύλου ἐνός καὶ ἡμίσεως. Ἐκαστον τῶν δακτυλίων τοῦ σώματός των φέρει στίγμα ἐγκάρσιον καὶ προέχον, ἐρυθροκίτρινον δὲ τὸ χρῶμα, καὶ τέσσαρας ἔχον ἀκάνθας, αἵτινες ὀξυτάται γίνονται πρὸς τὴν κεφαλὴν, ὡς καὶ τὰ στίγματα γίνονται εὐρύτερα ἢ πρὸς τὴν οὐρὴν. Χρησιμεύουσι δὲ ἀναμφιβόλως αἱ ἀκάνθαι αὐταὶ εἰς τὴν κίνησιν τῶν ἐμβρύων, ἐχόντων ἄλλως ἐξ πόδας ἀσθενεσιτάτους. Σιχγόναι δὲ ἔχουσιν οἱ σκαλίηκες οὗτοι φοβερὰς, οὐδ' ἦττον ἰσχυράς, οὐδ' ἦττον κοπιτερὰς ἢ οἱ ἐντελεῖς νεκροφόροι, καὶ εἰσὶν εἰς βαθμὴν ὑπέρτατον ἀδδηφάγαι. Κατατρώγουσι δὲ τὰς ἡμιτεσηπιῖας σάρκας τοῦ σώματος ἐν ᾧ ἐγεννήθησαν καὶ δὲν ἀφίνουσιν αὐτὰ τὸ δέρμα, οὔτε τοὺς χόνδρους, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἐλάσσονα τῶν ὀστέων τραχανίζουσι. Καθ' ὅσον ἢ αὐξάνουσι, καὶ τοῖς στενεύει τὸ δέρμα των, τὸ ἀποβάλλουσιν, ὡς ἀποδυόμεθα ἐνδυμα πεπαλαιωμένον καὶ ἐγχερόν διὰ τὴν στενότητά, καὶ τέλος προπρασκαυάζονται ὅπως μεταβληθῶσιν εἰς νέμφας. Καὶ ὅπως ἀκινδύνως καὶ ἀταράχως ὑποστῶσι τὴν μεταβολὴν ταύτην, κρύπτονται ἐντὸς τῶν γυμνῶν ὀστέων ἐν οἷς ἐγεννήθησαν, καὶ περιβάλλονται στιλπνὸν μανδύαν, ἐν ᾧ μένουσιν ἐγκεκορδυλημένοι μέχρι οὗ μεταβληθῶσιν εἰς ἀληθεῖς νεκροφόρους. Τότε δὲ, θραύσαντες τὸ κέλυφός των, ἀποπειρῶνται τῶν δυνάμεών των, διατρύπῶσι τὴν γῆν, ἀρίπτανται καὶ συνεννοῦνται μετ' ἄλλων νεκροφόρων, ὅπως παρασκευάσωσι τοῖς ἀπογόνους των κοιτίδα καὶ κατοικίαν, οἷαν ἐκληρονόμησαν ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῶν γεννητόρων.

Υπάρχει δὲ καὶ ἕτερον εἶδος νεκροφόρων, ἐχόντων τὰ πτερὰ κιτρινόστικτα, καὶ φερόντων περὶ τὸν θώρακα τριχωτὸν καὶ ὑπόξανθον περιδέλαιον ἐπ' αὐτῶν φυσιοδίφης τις ἠθέλησε νὰ ἰδῇ μέχρι ποῦ προχωρεῖ ἡ ἐμπυτος κρίσις των, καὶ θέλων νὰ τοὺς εἴσῃ εἰς ἀμηχανίαν, ἐκάρφωσε νεκρὸν ἀσπάλακκα εἰς ῥαβδίον, καὶ τὸ ῥαβδίον ἐνέπηξεν εἰς τὴν γῆν. Οἱ νεκροφόροι ἔσκαψαν λοιπὸν τὸν βόθρον των κατὰ τὴν συνήθειαν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως εἶδαν ὅτι ὁ ἀσπάλαξ ἔμεινε ἐκκρεμῆς, καὶ δὲν κατέβαινεν ὡς ἐταπεινοῦτο ἡ γῆ. Τότε τῶν σκαπανέων ὁ ἀρχηγὸς ἐλθὼν ἠρώνησε τί τὸ φαινόμενον, περιήλθε βραδέως τὸ ῥαβδίον, καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς ἐργάτας τοῦ τοῖς διέταξε νὰ ὑποσκάψωσι τὸν στύλον. Οὗτοι δ' ὑπακούοντες ἔσκαψαν μέχρις οὗ τὸ ξύλον ἔπεσε, καὶ ἔθαψαν ὁμοῦ ἀσπάλακκα, καρρία καὶ ῥαβδίον.

Παρατάσας οὕτω τὴν διήγησίν του ὁ ἱατρὸς Μίγης, ἀπέθεσε τὴν μικρὴν Ἀλμαν ἀπὸ τῶν γονάτων του κατὰ γῆς ἐσπρίγξας τοῦ Γοίτου τὴν χεῖρα, ἀπαιχρίτισε τὴν θυγατέρα τοῦ ἐνδοξοῦ ποιητοῦ, καὶ ἱππεύσας ἐπέστρεψεν εἰς Φραγκφώρτην. Λησμονῶν δὲ καὶ τοῦ δρόμου τὸν κάματον καὶ τὴν ἐν τῷ εἰλεὶ ψυχρολουσίαν, ἐκάθησεν ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖόν του, καὶ συνέγραψεν ἀπνευστὶ μακρὰν λατινικὴν μονογραφίαν περὶ τῶν παραποικίλων ὑδρορίλων, ἣν καὶ εὐθὺς τὴν ἐπαύριον ἐξέδωκε διὰ τύπου. Ἀλλ' ὅποιος ὑπῆρξεν ἢ ἀπελπισίᾳ τοῦ φυσιολόγου Γάς,

ὅστις ἀνέτως εἰργάζετο πρὸ καιροῦ εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ σπινίου τούτου ἐντόμου, οὗ ἐνόμιζεν, ὅτι μόνος ἐκέκτητο τὸ πολύτιμον δαίγμα!

Τοσαύτην δὲ χαρὰν, καὶ τοσαύτην ὑπερηράνειαν ἠεθάνθη ὁ Μίγης δι' ἣν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐνίκησεν ἐπιστημονικὴν νίκην, ὥστε παρτιτηθεὶς τῆς ἱατρικῆς, ἐδόθη τὸν τεύθεν ὅλος εἰς τὴν ἐντομολογίαν, ἐπεφιλάχθη δὲ μόνους δύο ἢ τρεῖς ἀθηνεῖς, καὶ μεταξὺ αὐτῶν περιττὸν νὰ εἰπωμεν, ὅτι τὴν πρώτην ἐπέχειν θίσιν ὁ Γοίτης. Ἀφ' οὗ δ' ἀπέθανεν ὁ ἐνδοξὸς φίλος του, ὁ σοφὸς Μίγης περιερχόμενος τὴν Εὐρώπην ἐπιχειρήσας συλλογὴν διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς εἰς θαυμαστόν κινουσάν πάντας τοὺς περὶ τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τῶν ἐντόμων ἀσχολουμένων. Μίγην πῖλον ψιθύριον φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διέκυνον κρατῶν εἰς τὴν μίαν χεῖρα, εἰς τὴν ἄλλην δὲ ῥαβδίον καταλήγουσαν εἰς ἀγκύλην δι' ἣς ἀνοίγων τὴν γῆν ἀεὺρίσκει τὰς κάμπας, καὶ μέγα παρύλινον κισιώτιον ἐπὶ τῶν ὤμων ὡς φρέτρην φορῶν, οὕτως ὠπλισμένος περιέρχεται τὰ ὅσα, κεκυρῶς πάντοτε, καὶ σπουδάζων τῆς μυριάδας τῶν ὑπὸ τὰ χόρτα κρυπτομένων κατοίκων των. Ποσινὴς δ' ἄλλως καὶ ἀγχιός, οὐδέποτε ἀπκντῶν παιδίον, χωρὶς νὰ τὸ προσομιλήσῃ, οὐδέποτε δ' ὁμιλῶν χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τοῦ Γοίτου τὸ ὄνομα, καὶ τότε πάντοτε ἀποκαλύπτων τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν του, καὶ ἀπομάττων ἐν δάκρυ κατάρρεν εἰς τὰς σείαστάς παρειάς του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, τοῦ Ἑρρίκου Βερθούδου).

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΚΑΙ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΛΛΑ ΜΕΓΑΛΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΑ.

— o —

Ἐν τῷ ἀπὸ 7/19 Ἰουνίου φύλλῳ τῆς ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένης Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων, ὑπάρχει ἄρθρον γεγραμμένον μὲν ὑπὸ τοῦ K. Saint-Marc Girardin, πραγματευόμενον δὲ περὶ τινος φυλλάδιου ἐσχάτως δημοσιευθέντος ὑπὸ τοῦ K. Poujoulat καὶ ἐπιγραφομένου La France et la Russie à Constantinople, ou la question des Lieux-Saints, ἥτοι, ἡ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὸ Γαλλίας καὶ Ῥωσίας, εἰς ἐκ τοῦ Ἁγίου Τάφου, ἔργος. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο δὲν περιήλθεν ἐτι εἰς χεῖρας ἡμῶν· τὸ δὲ συμπέρασμα αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἐξάγεται ὁ